

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

18. ČERVNA 2006

Z obsahu:

Zůstaňte pevní ve víře

Po apoštolské cestě
po stopách Jana Pavla II.

- strana 2 -

Marie Alžběta Hasselbladová

- obnovitelka řádu
sv. Brigity

- strana 4 -

Dům na skále

Homilie Benedikta XVI.
k mládeži na Błoniach
27. května 2006

- strana 6 -

Mužové galilejští, proč stojíte a hledíte do nebe?

Homilie Benedikta XVI.
v Krakově 28. 5. 2006

- strana 8 -

Buďte silní ve víře

Zamyšlení olomouckého
arcibiskupa

Mons. Jana Graubnera
nad poutí papeže
Benedikta XVI. v Polsku

- strana 11 -

Jediná šance pro Evropu:

Obnova

víry v Ježíše Krista

- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (60)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Drazí bratři a sestry, toužím dnes projít znovu s vámi etapy apoštolské cesty, kterou jsem měl možnost vykonat v uplynulých dnech v Polsku. Děkuji polskému episkopátu a zvláště arcibiskupům ve Varšavě a v Krakově za horlivost a péči, s jakou připravili tuto návštěvu. Znovu vyslovuji svou vděčnost prezidentu republiky a různým představi-

telům země, jakož i všem, kteří spolupracovali na zdaru této události. Především chci říct velké „díky“ katolíkům celého polského národa, od kterého jsem cítil, jak se ke mně tiskne v objetí bohatém na lidskou a duchovní vřelost. A mnozí z vás to viděli v televizi. Je to opravdový projev katolicity a lásky k Církvi, vyjádřené v lásce k Petrovu nástupci.

Setkání s kněžími a představiteli jiných církví

Po přiletu na varšavské letiště byla katedrála této důležité metropole místem mého prvního setkání vyhrazeného pro kněze, a to přesně v den 50. výročí kněžského svěcení kardinála Josefa Glempa, pastýře oné arcidiecéze. Tak začala moje pouť ve znamení kněžství a pokračovala svědectvím o ekumenickém úsilí, které se uskutečnilo v luteránském kostele Nejsvětější Trojice. Při příležitosti tohoto setkání s představiteli různých církví a církevních společenství, která

žiji v Polsku, jsem zdůraznil pevné předsevzetí pokládat úkol obnovení plné a viditelné jednoty mezi křesťany za skutečnou prioritu své služby.

Na historickém varšavském náměstí

Pak to byla slavná Eucharistie na náměstí Pilsudského, naplněném lidmi, v centru Varša-

fana Wyszyńskiego a stejně tak několik lidmi přeplněných shromáždění při zádušních obřadech ve dnech po smrti mého ctihodného předchůdce.

Tři svatyně Jana Pavla II.

V programu nemohly scházet návštěvy svatyní, které poznamenaly kněžský a biskupský život Karola Wojtyly: především tyto

álním večeradle se shromáždili četní věřící a především řeholníci, řeholnice, seminaristé a představitelé církevních hnutí kolem zástupce Petrova, aby zde spolu se mnou naslouchali Marii. Vycházejí z úžasné mariánské meditace Jana Pavla II., jakou daroval Církvi v encyklice *Redemptoris Mater*, chtěl jsem představit víru jakožto základní duchovní postoj, který není pouze intelektuální nebo citový – pravá víra zahrnuje celou osobnost: myšlenky, city, záměry, vztahy, tělesnost, aktivitu, každodenní práci. Od Bolestné Matky jsem při návštěvě svatyně na Kalvárii Zebrzydowské nedaleko Krakova vyprošoval, aby chránila víru církevního společenství ve chvílích těžkostí a zkoušek. Následující etapa ve svatyni Božího Milosrdenství v Łagiewnikách mi poskytla možnost zdůraznit, že pouze Boží Milosrdenství osvětluje tajemství člověka. V klášteře, který sousedí s touto svatyní, při rozjímání o zářivých ranách zmrtevýchvstalého Krista přijala sestra Faustyna Kowalská poselství důvěry pro celé lidstvo, poselství o Božím Milosrdenství, jehož tlumočnickem se stal Jan Pavel II. a které je ústředním poselstvím pro naši dobu: Milosrdenství jako Boží síla, jako Boží hráz proti zlu ve světě.

Rodné město Jana Pavla II.

Také jiné symbolické „svatyně“ jsem chtěl navštívit: mám na mysli Wadowice, místo, které se proslavilo, protože zde se Karol Wojtyla narodil a byl pokřtěn. Tato návštěva mi poskytla příležitost poděkovat Pánu za dar tohoto neúnavného služebníka evangelia. Kořeny jeho

Pokračování na str. 10

Zůstaňte silní ve víře

Po apoštolské cestě po stopách Jana Pavla II.

vy. Toto místo, kde jsme slavili slavnostně a s radostí Eucharistii, získalo již symbolickou hodnotu, protože hostilo historické události, jako mše svaté slavené Janem Pavlem II. a také pohřeb polského primasa kardinála Ste-

tri: ona v Čenstochové, v Kalvárii Zebrzydowské a svatyně Božího Milosrdenství. Nemohu zapomenout na zastavení ve slavné mariánské svatyni na Jasné Hoře. Na této Jasné Hoře, srdci to polského národa, jako v ide-

EDITORIAL

Loňská první zahraniční cesta do Kolína n. R. byla pro Benedikta XVI. také první závažnou příležitostí vykročit po stopách svého velkého předchůdce, který měl tak mimořádné charisma shromáždit, oslovit a získat si i milionové zástupy. Ukázalo se, že v této náročné prověrce úspěšně obstál, aniž by se pokoušel napodobovat to, čím byl Karol Wojtyla od mládí tak bohatě obdařen. Na tomto již dlouho předtím připravovaném setkání se však sešla především „Wojtylova“ mládež z celého světa. Teprve letos ho čeká v pravém slova smyslu pastorační cesta do jeho vlasti. Než se na ni vydá, vypravil se však Benedikt XVI. do vlasti svého předchůdce na velkou pouť víry, pokory a úcty k oněm zdrojům velké duchovní síly, ze kterých čerpal a vyrostl největší prorok dvacátého století. Nový papež však putoval i k tomu, co v polské zemi vzešlo díky Wojtylovi jako přebohatá úroda. Ověřil si tak osobně, jak pevné zázemí má v náro-

dě, z něhož pochází jeho předchůdce. Poláci složili tuto maturitu na výbornou jak za sebe, tak i za svého novodobého učitele, polského papeže. Přijali jeho nástupce stejně srdečně a nadšeně, i když nemohli počítat s mnoha způsoby a obvyčejí, na které byli u Jana Pavla II. tak zvyklí. Prokázali, že jejich vazba na Jana Pavla nebyla založena jen na vlasteneckém nadšení a hrdosti na významného rodáka, ale že se naučili vidět a ctít v něm především hlavu všeobecné Církve a zástupce Kristova na zemi. A proto také nečinili rozdílu mezi papežem polským a německým a šli za „cizím“ stejně jako dříve za „svým“. Přitom sdělovací prostředky vynaložily mnoho vysílacího času, aby Polákům znovu postavily před oči mnohé z těch nezapomenutelných scén a chvil, které mohli tolikrát prožít se svým milovaným polským papežem. Přímé reportáže z pobytu Benedikta XVI. se ustavičně střídaly s hojnými

Pokračování na str. 13

Ve škole důvěry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

Zrno vzejde a přerůstá všechny byliny.

Jestliže se při pohledu na vlastní časté nezdravý či na neutěšený stav Božího království kolem sebe jen stěží bráníš myšlenkám malomyslnosti, skleslosti a netrpělivosti, protože se věci nedaří tak dobře a tak rychle, jak by sis přál, je pro tebe nanejvýš užitečné, aby ses odebral opět do Ježíšovy školy. Připravil pro tebe názornou lekci o důvěře v Boží moudrost a laskavou prozřetelnost. Zaposloucháš-li se soustředěně do jeho slov, snad se ti podaří odhalit pravou příčinu svého nepokoje a netrpělivosti.

Je právě nyní doba, kdy lidé ve svých zahradách a polích zaseli rozličná semena a nyní čekají, až vzejdou, vyrostou a přinesou očekávané plody. Ježíš miluje rostliny, protože i ony patří k tomu všemu, *co bylo skrze něho stvořeno*. Rád o nich hovoří, dokonale je zná, protože nejlépe ví, kolik moudrosti a důmyslu je uloženo ve stvoření obdařeném prvním stupněm života. Chce ti ukázat odlesk Boží moudrosti, který je v nich skryt. Poděkuj mu za všechna jeho obdivuhodná podobenství, která vložil do tohoto stvoření.

Obrací tvou pozornost ke skryté síle rostliny, která tak pozvolna, nenápadně, a přece vytrvale a houževnatě pracuje, aby vzrostla a přinesla užitek. Přichystal sis půdu, vložil do ní semeno, zajistil vláhu, ale to je vše, co jsi pro ně mohl udělat. Uvědom si, jak nepatrný je tvůj podíl ve srovnání s tím, co musí vykonat samotné zaseté zrno. Máme sklon příliš přeceňovat svůj vlastní vklad a zapomínáme přitom, že to nejpodstatnější vykoná a vykonává Bůh. Vložil do semene svůj tajemný řád a úžasnou přirozenou sílu, která mu umožňuje obdivuhodně a tajemně přetvářet, proměňovat a stravovat sebe i přijímané živiny, vstupovat do prostředí a řídit přesně a spolehlivě svůj vlastní růst až k zabezpečení budoucí generace.

K tomuto vznešenému procesu potřebuje rostlina svůj čas. Kdybys očekával, že již za týden či za dva se dočkáš úrody, sklídlil bys jen zklamání. Není to právě podobné nedorozumění, které je často příčinou tvé rozmrzelosti, skleslosti a špatné nálady? Jestliže se Bůh s takovou pečlivostí postaral o nejprostší pozemské rostliny, takže rostou a *člověk ani neví jak*, proč by se s menší láskou a důsledností nepostaral i o dobrou duchovní a božskou setbu? I ona potřebuje svůj čas, aby dozrála spolehlivě podle božského řádu, který

může daleko překračovat tvé lidské představy a očekávání. Setba zraje nenápadně, ale můžeš se spolehnout, že dozraje v pravý čas. K malomyslnosti není důvod. Jestliže se ovoce ještě neobjevilo tak rychle, jak bys čekal, neznamená to, že vůbec nezraje. Spíše než na rychlý vzrůst myslí vždy na dobrou přípravu půdy a na pečlivou ochranu Boží setby. Ona totiž nemusí být to jediné, co v tobě klíčí. Všechno, co lehkomyšlně vpustíš do svého srdce neukázněnými smysly, také zapouští své kořeny, nepozorovaně raší a roste a může se v tobě tak rozbíjet, že dusí nejen dobrou Boží setbu, ale i tvou svobodu a důstojnost.

Stejně zákony však platí pro všechno, co ty záměrně i mimoděk rozséváš kolem sebe. Stejně tak skryté, ale vytrvale rostou semena pohoršení, neuvážených slov a špatného příkladu. Připomínej si proto často, že máš odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem sebe. I ta, která neznáš, můžeš buď to obohacovat, nebo jim působit škodu, *ať už bdíš nebo spíš*. Kde všude vzchází dobré semeno či škodlivý plevel, který kolem sebe šíříš, poznáš v plné pravdě až v době *konečných žní*. Dbej proto na to, abys neměl svůj podíl na zaplevelení cizí zahrady. Věnuj velkou pozornost tomu, abys šířil jen to, co je dobré a pochází od Boha, a pak v plné důvěře přenechej jemu starost o růst a zrání.

Položíš-li si do dlaně semínka a zrnka a pozorně si je prohlédneš, musíš uznat, že se vyznačují velikou skromností a prostotou. Nechtějí ničím vynikat, nijak na sebe neupozorňují, a přece si zaslouží tvou úctu a obdiv pro velký zázrak života, jaký v nich ukryl Stvořitel při jejich zdánlivě jednoduchosti. Stačí, aby se setkala s podmínkami pro své probuzení, a tento zázrak se uvede do pohybu.

I Boží símě je spíše prosté a nenápadné a neokázalé. Buď vděčný za každý skromný a nenápadný začátek a živ v srdci především svou důvěrou k Dárci života, který jediný dává vzrůst i velkým a úžasným dílům, takže *ptáci mohou hnízdit v jejich stínu*. Dej mu k dispozici všechno, co jsi a co máš, a sám pak ustup v pokoře, aby jeho nevystihnitelná moudrost a dobrotivá láska mohla konat bez překážek své obdivuhodné tvůrčí divy milosti a milosrdenství, při kterých záměrně *ponižuje stromy vysoké a povyšuje nízké*.

Buď stále plný důvěry. Žiješ přece z víry. Příčiny svých zklamání a smutků nehledej nikdy u něho, ale ve své vlastní bláhovosti. Potvrdí ti to Žalmista, když říká: *Hospodinovy činy jsou tak velkolepé, jeho záměry tak přehluboké. Jen tupec o tom neví a hlupák tomu ne-*

Liturgická čtení

1. čtení - Ez 17,22-24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vynikající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení - 2 Kor 5,6-10

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanec v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu (v Boha jen) věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu.

A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově zůstáváme, nebo se z domova odebíráme.

My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium - Mk 4,26-34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“

Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

rozumí.⁽¹⁾ Svému dobrotivému Pánu se můžeš s důvěrou odevzdat, i když tvé ratolesti již uschly. *Dám vypučet stromu uschlému. Já Pán jsem to řekl a učiním. Zasadím ho na vynikající hoře.*

Kdo jsou zasazeni v Hospodinově domě, pokvetou na nádvořích našeho Boha, ještě ve stáří budou přinášet užitek.⁽²⁾ Děkuji ti, můj Pane. Pomoz mé nedůvěře!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žalm 92,7; ⁽²⁾ resp. žalm 92

Marie Alžběta Hasselbladová

Ve 14. století založila svatá Brigita Švédská řád sv. Brigity, který se rozšířil po celé Evropě. V době reformace v 16. století musel řád opustit Švédsko. I jinde ve světě ztratil řád na významu. Mohlo by se zdát, že všechno je pryč. Ale po čtyřech stoletích volá Bůh mladou Švédku, aby řád obnovila.

Marie Alžběta se narodila 4. června 1870 jako páté z třinácti dětí v malé obci na jihu Švédska. Rodiče patří k luterské církvi, jsou věřící a navštěvují s dětmi každou neděli bohoslužby. Doma se mnoho mluví o víře s přáteli a příbuznými. Křesťanskou výchovu pokládají rodiče za významnou záležitost.

Švédsko

Marie byla veselé povahy a byla sluncem pro celou rodinu. Velmi pomáhá matce při jejích domácích pracích a při výchově mladších sourozenců. Již v mládí ji zajímají náboženské otázky a mnoho čte Písmo. Ve svých životopisných vzpomínkách píše: *Byla jsem ještě velice malé děvče. Když jsem chodila do školy, viděla jsem, že mnoho mých spolužáků chodí do jiných kostelů, a kladla jsem si otázku, které stádo je pravé, protože v Novém zákoně jsem četla, že má být jen jedno stádo. Často jsem se modlila, abych byla přivedena k tomu pravému stádu.*

Již jako dítě měla prorocké sny. Viděla mnoho věcí o Bohu, aniž to v tom okamžiku chápala a nevěděla, kam to má zařadit. Její duchovní vůdce ji později požádal, aby to všechno zapsala. Viděla se jako mladé děvče, jak stojí v místnosti ve velkém domě u zcela určitého okna. Po dvaceti letech bylo to přesně okno její cely. Je to dům sv. Brigity v Římě. Ale vraťme se zpět do Švédska.

Finanční situace v rodině Hasselbladů nebyla nijak růžová. Nemocný otec se nemohl starat o zajištění rodiny. Marie pracuje, jak jen může. Nakonec onemocní těžkou střevní chorobou. Nemoc a tělesné utrpení jsou jejími stálými průvodci: *Moje trvalé fyzické bolesti*

mi pomohly přemáhat moji vrozenou netrpělivou povahu. ... S Boží pomocí je možné všechno překonat, ale bez Boží pomoci je všechno úsilí marné.

V té době (je jí 16 let) se moje představy o budoucnosti ani v nejmenším nepodobají plánům, které Bůh se mnou měl. Chtěla jsem studovat a stát se „někým“. Viděla jsem také velké finanční těžkosti svých rodičů... Slyšela jsem, jak velké možnosti se nabízejí v té době ženám ve Spojených státech. Rozhodla jsem se, že tam se souhlasem rodičů odejdu.

Amerika

Tak přijela 9. července 1888 do New Yorku. Našla ihned zaměstnání jako pomocnice v domácnosti. V noci se učí angličtinu. Tak brzy, jak jen může, posílá peníze svým rodičům k jejich velké radosti. Současně se však příliš přetěžuje a těžce onemocní. Později pozná, jak nerozumí

né je hazardovat se zdravím. Následující období v nemocnici je velice obtížné: těžké bolesti, touha po domově, osamělost. V té době získá jistotu, co Bůh od ní očekává: sloužit nemocným. *Nebylo mi ještě devatenáct. Usilovala jsem o přijetí do školy pro zdravotní sestry. Cítila jsem k tomu hlubokou odpovědnost.*

Dále u ní trvá touha po pravé církvi. *Nesnášela jsem myšlenku, že mohu patřit k jakékoli církvi. Moje duše byla plná pochybností a nejistoty, ale já jsem ve svém srdci hledala Boha. V nemocnici, kde probíhalo její vzdělávání, potkávala katolické pacienty, jejichž chování ji velice udivovalo. Slyšela jednoho Ira, jak se ve velkých bolestech modlí: Maria, Matko Boží, pros za nás! Pomáhej mi, jak jsi to vždy dělala. – Tato střelná modlitba se mi zdála divná. Tak přece neměl mluvit. Konstatovala jsem, že katolíci mají zvláštní způsoby.*

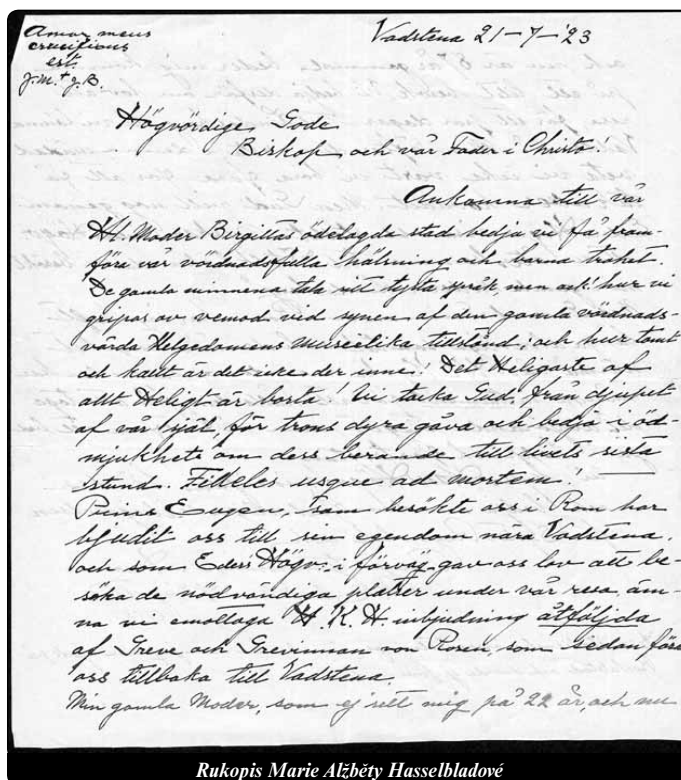
Marie Alžběta Hasselbladová

Její hledání ji zavedlo k mnoha církvím a společnostem. Ale nikde se necítila doma. *Navštěvovala jsem všechny druhy kultury včetně židovských synagog, ale nic z toho neuspokojovalo můj vnitřní život, který čekal na naplnění jednoho příslibení. Velice mě přitahovali adventisté sedmého dne, protože následovali našeho Pána v péči o chudé. Na krátkou dobu jsem se k nim připojila při jejich práci v chudinských čtvrtích New Yorku. Velice ji přitahovalo ticho a „atmosféra“ katolických chrámů. Ale: Jak jsem mohla uvěřit v sílu přímlyvy blahoslavené Panny a svatých? Nepřisuzuje se jim sláva a úcta, která patří jen Bohu? Není to modloslužba?*

Současně jí myšlenka na Marii a světce nejde z hlavy. Konečně nadejde onen pozoruhodný den, kdy dostane telegram, že jí zemřel otec... *Když jsem zavřela dveře svého pokoje, pocítila jsem v duši velikou sladkost. Poklekla jsem a zvedla ruce k té, o které jsme věděla, že je tu přítomná, a řekla jsem: Maria, moje Matko, odevzdávám ti svého otce..., jsem tvoje dítě a ty jsi moje Matka. Byla to moje první modlitba k Marii.*

„Já jsem ten, kterého hledáš“

Marie Alžběta nemá klid a je jako vykořeněná. Vrhne se do studia medicíny. V r. 1900 ji dvě přítelkyně pozvou na 15měsíční cestu po Evropě. V Bruselu se tyto dvě katolické ženy chtějí zúčast-

Rukopis Marie Alžběty Hasselbladové

nit průvodu Božího Těla a trvají na tom, aby Marie šla s nimi. Trochu proti své vůli jim vyhoví.

Dívala jsem se na procesí jako na zajímavou vojenskou přehlídku. Když všichni lidé poklekali, schovala jsem se za velká vrata katedrály, abych nikoho nepohoršovala. Říkala jsem si: Před tebou, můj Bože, pokleknu, ale ne zde. Mezitím biskup, který nesl monstranci, došel až k místu, kde jsem byla, a já jsem náhle ucítila v duši plné boje a bolesti, sladkost a něžný hlas, jak mi říká: „Já jsem ten, kterého hledáš.“ Padla jsem na kolena. Tam za chrámovými dveřmi jsem vykonala svou první adoraci před božským Pánem v Nejsvětější Svatosti.

Následující měsíce byly plné bolesti: *Chodila jsem často na mši a na požehnání do katolického kostela, ale neznala jsem ještě svou cestu, abych mohla udělat konečný krok. Moje duše byla ponořena do moře temnot. Musela jsem v noci vstávat a prosit Pána na kolenou o slitování.*

V srpnu 1902 dospěl bolestný zápas ke svému konci. Marie navštíví jednoho jezuitu P. Hageny, který se má stát jejím duchovním vůdcem, a prosí ho, aby ji přijal do katolické církve: *Milé dítě, jak bych to mohl udělat, vždyť vás vůbec neznám. Nevím, zda jste připravena a poučena. – Důstojný otče, již mnoho let studuji katolické náboženství a modlím se k Bohu o silnou víru... Jsem připravena podstoupit zkoušku v každém bodě, který se týká naší víry. – Když je tomu tak, uvidíme.* Marie odpoví k úžasu kněze na všechny jeho otázky. Ten nakonec řekne: *Nevidím žádný důvod, proč bych vás nemohl přijmout do katolické církve. Za tři dny slavíme svátek Nanebevzetí Panny Marie, a ten den vás přijmu do katolické církve. Pro Marii je to den plný milosti. Zdálo se mi, že přede mnou zmizel celý svět. Jediné, co jsem viděla a co jsem cítila, byl Bůh... V jednom okamžiku se na mě vylila Boží láska. Pochopila jsem, že na tuto lásku je možno odpovědět*

jen obětí, láskou, která je připravena trpět pro jeho slávu. Bez váhání jsem mu nabídla svůj život.

Řím

Roku 1902 vykonala Marie pouť do Říma a navštívila dům, ve kterém žila svatá Brigita Švédská 19 let. Jak velká byla její radost, když dům, který ještě nikdy neviděla, ihned rozpoznala. Právě tento dům viděla kdysi ve snu, ale ona nikdy nevěděla, kde ho má hledat. V kapli domu, kde už nežijí brigity, ale karmelitky, uslyšela hlas: *Přeji si, abys mi zde sloužila.*

Její rodina naléhá, aby se vrátila do Švédska. Marie má hlubokou touhu: aby se Švédsko, „její země“, vrátilo ke katolicismu a podporovalo na celém světě úctu k svaté Brigitě. Je to touha od Boha, kterou vložil do jejího srdce. Ale jak má tento čin uskutečnit, ona, nemocná a mladá žena? V modlitbě se jí dostane odpovědi: *Ty, dcero svaté Brigity, budeš pracovat pro Boha, a sama Brigita ti pomůže.*

Marie Alžběta Hasselbladová

Když o tom promluvila s P. Hagenem, rozhodla se, že zůstane v Římě a požádá o přijetí ke karmelitkám v domě svaté Brigity. Představená matka Hedvika má velký zájem o Marii, tuto osamělou švédskou sestru, které byla, jak to zřetelně cítila, svěřena péče o Boží plán. Je dokonce ochotná, na rozdíl od jiných hlasů, vrátit dům sestrám svaté Brigity. Se souhlasem představené může sestra Marie nosit šedý

hábit sester sv. Brigity a v roce 1906 složí za přítomnosti P. Hageny řeholní sliby. Představená při té příležitosti řekne: *Vracím tě zpět svaté Brigitě, která tě ke mně poslala.*

Na cestách

Vsечnu svou energii věnuje obnově řádu svaté Brigity. Vede do styku s dosud existujícími kláštery sv. Brigity. P. Hagen jí při tom pomáhá a doporučuje

Byla přesvědčena o tom, že když křesťané naslouchají hlasu ukřižovaného Pána, sejdou se do jednoho stáda s jedním pastýřem. Od začátku zasazuje se řád, který založila, modlitbou a svědectvím v duchu evangelia za věc jednoty křesťanů.

Na příměluvku blahoslavené Marie Alžběty Hesselbladové, této širitelce ekumeny, kež Bůh požehná úsilí Církve a umožní vytvořit hlubší společenství a podpoří účinnější spolupráci mezi všemi Kristovými učedníky.

Jan Pavel II. 9. 4. 2000

je jí příslušným představeným. Mariin plán je připravit založení řádu v Římě. Takřka všechny kláštery píšou a zvou ji, aby je navštívila a poznala životní způsob sester sv. Brigity. Následující tři léta jsou vyplněna cestováním. *Podnikla jsem tyto dlouhé cesty se souhlasem duchovního vůdce. Nebyla to touha po dobrodružství nebo záliba v cestování, že jsem podnikla tyto namáhavé cesty. Moje zdraví bylo v takovém stavu, že by cestování bez zvláštního Božího přispění bylo nemožné.*

Marie navštíví Španělsko, Anglii, Holandsko a také Altmünster v Bavorsku. V Altmünsteru onemocní a je na pokraji smrti. Ale Boží čas ještě nepřišel, takže díky péči bavorských sester se opět uzdraví a může opustit lůžko. Na těchto cestách pozná, že řeholi sv. Brigity je třeba poněkud upravit.

R. 1911 přijdou za Marii Alžbětou do Říma dvě postulanky, aby spolu s ní založily v Římě nový klášter. Tomu se r. 1920 dostalo církevního schválení a nese jméno, jaké dala svému řádu sv. Brigita: *Řád Nejsvětějšího Vykupitele.* Z Marie Alžběty se stane matka Alžběta, zakladatelka nové větve starého řádu. Odpo-

vědňý vatikánský kardinál ji napsal: *Nový je pokračováním starého. Na otázku, k čemu chce vést život se svými sestrami, odpovídá matka Alžběta: Abychom sloužily Pánu rozjímáním, klaněním a pokáním.*

Švédsko

V květnu 1923 cestuje matka Alžběta do Švédska k oslavám 550. výročí smrti svaté Brigity Švédské ve Valdsteně. R. 1343

zde Brigita založila první klášter. Při příležitosti jubilea byly přeneseny její ostatky z Říma do Valdstény. Ve stejném roce začíná matka Alžběta s opatrným zakládáním kláštera ve Švédsku v podobě domu odpočinku sv. Brigity. Poprvé od 16. století může ke svému velkému překvapení spatřit švédské obyvatelstvo opět řádové sestry. Konečně roku 1935 po velkých bojích s nasazením veškeré energie je to tak daleko, že je možno otevřít nový klášter sester sv. Brigity ve Valdsteně. Třicet let starý sen Marie Alžběty se uskutečnil.

Poslední dvě léta života jsou poznamenána těžkým tělesným i psychickým utrpením. Roku 1955 ji postihne mrtviční záchvat, ze kterého se jen velmi zvolna zotavuje. Řekne svým sestrám: *Utrpení je velké dobrodění, které může Bůh duši poskytnout... Jsem na nádraží a čekám na vlak.* 24. dubna 1957 matka Alžběta v pokoji umírá.

9. dubna 2000 ji Jan Pavel II. prohlásil za blahoslavenou. Dnes mají brigity 42 domů v Evropě, Asii a Americe.

Z Fel 133 - 5/2006
přeložil-lš

Drazí mladí přátelé! Srdečně vás vítám! Mám radost z vaší přítomnosti. Děkuji Bohu, že se setkávám s vaší neobyčejnou srdečností. Víme, že *kde jsou shromážděni dva nebo tři v Ježíšově jménu, tam je Ježíš uprostřed nich* (srov. Mt 18,20). A vás je tady více. Děkuji za to každému z vás. A Ježíš je tedy zde. Stojí uprostřed mládeže polské země, aby mluvil o domě, který se nikdy nezboří, protože je postavený na skále. Tak to říká evangelium, které jsme před chvílí vyslechli.

V srdci každého člověka, moji přátelé, je touha po domově. Tím více naplňuje mladé srdce velká touha po takovém domě, který bude jeho vlastní, trvalý, do kterého se bude nejen s radostí vracet, ale kde bude s radostí přijímat každého příchozího hosta. To je touha po domě, ve kterém bude láska každodenním chlebem, odpuštění nezbytností pro porozumění, pravda zdrojem, ze kterého plyne pokoj srdce. Je to touha po domě, který naplňuje hrdostí, za který se není třeba stydět a jehož zničení nebude třeba oplakávat. Tato touha není ničím jiným než tužbou po životě plném, šťastném a vdařeném. Nebojte se této touhy! Neutíkejte před ní! Ať vás neznechutí pohled na domy, které se zhroutily, na touhy, které odumřely. Když Bůh Stvořitel dal mladému srdci ohromnou touhu po štěstí, neopustí ho při pracném budování domu, který se nazývá život.

Drazí přátelé, nabízí se otázka: „Jak budovat tento dům?“ Tato otázka jistě nejednou klepala na vaše srdce a ještě jednou se objeví. Je to otázka, kterou si musíme položit ne jednou. Každý den se musí ozývat v srdci: jak budovat ten dům, který se jmenuje život? Ježíš, jehož slova, zapsaná v evangeliu svatého Matouše, jsme dnes slyšeli, nás vyzývá, abychom budovali dům na skále. Jen tak bude uchráněn před zřícením. Co to znamená

budovat na skále? Budovat na skále znamená především budovat na Kristu a s Kristem. Ježíš říká: *Každý, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále* (Mt 7,24). Nejde o prázdná slova, která řekl kdokoli, ale o slova Ježíšova. Nejde o naslouchání komukoli,

vůli. Znamená to říci sobě, své rodině, přátelům a celému světu a především samotnému Kristu: „Pane, nechci dělat v životě nic proti Tobě, protože jen Ty víš, co je pro mne nejlepší. Jen Ty máš slova věčného života“ (srov. Jan 6,68). Moji přátelé, nebojte se budovat na Kristu! Prahňte po Kristu jako po základu živo-

žísovu přítomnost. Ale právě ta živá a věrná přítomnost, přítomnost v díle stvoření, přítomnost v Božím Slově a v Eucharistii, ve společenství věřících i v každém člověku, vykoupeném drahocennou Kristovou krví, ta přítomnost je nehasnoucím pramenem lidské síly. Ježíš z Nazareta, Bůh, který se stal člověkem, stojí při nás v dobrém i zlém a touží po tom poutu, které je základem pravého lidství. V Apokalypse čteme tato významná slova: *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mne* (Zj 3,20).

Drazí přátelé, co to znamená – budovat na skále? Budovat na skále znamená také budovat s Někým, kdo je odvržen. Svatý Petr mluví ke svým věřícím o Ježíši jako o *živém kameni, který lidé zavrhnou, ale který je v očích Božích vyvolený a vzácný* (1 Petr 2,4). Nesporný fakt, že Bůh vyvolil Ježíše, neskřývá tajemství zla, které působí, že člověk je schopen zavrhnout Toho, který ho miluje až do konce. Toto zavržení Ježíše lidmi, o kterém mluví svatý Petr, se v dějinách opakuje a sahá až do našich dob. Není zapotřebí velké bystrosti rozumu, abychom si všimli častých projevů zavržení Ježíše, a to i tam, kde nám Bůh dal vyrůstat. Ježíš je nejednou ignorován, vysmíván, prohlašován za krále minulosti, nikoliv přítomnosti a tím spíše ne zítřka, je vyřazován mezi odpadové záležitosti, o kterých se nemá mluvit nahlas v přítomnosti jiných osob. Jestliže při budování svého domu narazíte na ty, kteří pohrdají základem, na kterém budujete, nedejte se znechutit! Silná víra musí projít zkouškou. Víra musí stále vzrůstat. Naše víra v Ježíše musí být často konfrontována s nevěrou těch druhých, aby zůstala navždy naší vírou.

Drazí přátelé, co to znamená – budovat na skále? Budovat na skále znamená uvědomovat si, že se mohou dostavit protivnosti. Kristus říká: *Spadl déšť,*

Dům na skále

Homilie Benedikta XVI. k mládeži
na Błoniach 27. května 2006

ale o naslouchání Ježíšovi. Nejde o naplnění čehokoli, ale o naplnění slov Ježíšových.

Budovat na Kristu a s Kristem znamená budovat na základě, který se nazývá ukřižovaná láska. To znamená budovat s Někým, kdo nás zná lépe než my sami a říká nám: *Jsi velmi drahocenný v mých očích, vzácný, a já tě miluji* (Iz 43,4). Znamená to stavět s Někým, kdo je vždy věrný, i když my odepřeme věrnost, protože nemůže zapřít sám sebe (srov. 2 Tim 2,13). Znamená to stavět s Někým, kdo se stále sklání k zraněnému lidskému srdci a říká: *Já tě neodsuzuji. Jdi, a již nehřeš* (Jan 8,11). Stavět s Někým, kdo z výšky kříže vztahuje paže a opakuje po celou věčnost: „Dávám za tebe život, člověče, protože tě miluji.“ Budovat na Kristu znamená konečně opřít všechny tužby, touhy, sny a ambice i plány o jeho

ta! Zapalte v sobě touhu vytvářet svůj život s ním a podle něho. Protože ten, kdo všechno postaví na ukřižované lásce vtěleného Slova, neprohraje.

Budovat na skále znamená budovat na Kristu a s Kristem, který je skála. Svatý Pavel, když mluví v listu ke Korinťanům o putování vyvoleného národa pouští, vysvětluje, že všichni *pili z duchovní skály a tou skálou je Kristus* (1 Kor 10,4). Jistě, otcové vyvoleného národa neviděli, že tou skálou byl Kristus. Neuvědomovali si, že je provází Ten, který se vtělí, až přijde plnost času. Nemuseli chápat, že jejich žízeň utišoval sám Pramen života, který je schopen živou vodou utišit každou žízeň srdce. Pili však z té duchovní skály, kterou je Kristus, protože toužili po vodě života, neboť ji potřebovali. Když putujeme životem, nejednou si neuvědomujeme Je-

Setkání papeže Benedikta XVI. s mládeží na Błoniach

přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům (Mt 7,25). Tyto přírodní úkazy nejsou jen obrazem různých protivenství lidského osudu, ale ukazují také na jejich normální předvídatelnost. Kristus neslibuje, že na vybudovaný dům nespadne déšť, neslibuje, že vzbouřená vlna mine to, co je nám nejdražší, neslibuje, že prudké vichry ušetří to, co jsme vybuudovali nejednou za cenu velkých odříkání. Kristus chápe nejen touhu člověka po trvalém domě, ale je si plně vědom všeho, co může zborit trvalé lidské štěstí. Nedivte se proto protivenstvím, ať jsou jakákoliv! Nedejte se jimi znechutit! Výstavba na skále, to není útěk před živly, které jsou vepsány do tajemství člověka. Budovat na skále znamená počítat s tím, že v těžkých chvílích je možno důvěřovat pevné síle.

Draží přátelé, dovolte, abych opakoval ještě jednou. Co to znamená budovat na skále? To znamená budovat moudře. Nikoliv bezdůvodně přirovnává Ježíš ty, kteří slyší jeho slova a jednají podle nich, k moudrému člověku, který postavil dům na skále. Hloupostí je totiž postavit dům na takovém základě, který nedává záruku, že vydrží v nejtěžších chvílích. Kdo ví, možná, že je lehčí stavět na pohyblivých píscích vlastní vize světa, možná, že je snazší budovat bez Ježíšova slova a někdy i proti tomuto slovu. Ale kdo tak staví, není rozumný, protože namlouvá sobě i jiným, že žádná bouře se nerozpoutá v jeho životě a na jeho dům nenarazí žádné vlny. Být moudrým znamená vědět, že pevnost domu závisí od volby základu. Nebojte se být moudří, to znamená – nezalekněte se budovat na skále.

Draží přátelé, a ještě jednou: Co to znamená budovat na skále? Budovat na skále znamená budovat na Petrovi a s Petrem. Jemu přece Pán řekl: *Ty jsi Petr, skála, a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou* (Mt 16,16). Jestliže Kristus,

Setkání papeže Benedikta XVI. s mládeží na Bloniac

Skála, drahocenný a živý kámen, nazývá svého apoštola skálou, znamená to, že chce, aby Petr – a s ním i celá církev – byl viditelným znamením jediného Pána a Spasitele. Zde v Krakově, v milovaném městě mého předchůdce Jana Pavla II., slova o budování na Petrovi jistě nikoho neudivují. Proto vám říkám: nebojte se budovat svůj život v církvi a s církvi. Buďte hrdí na svou lásku k Petrovi a k církvi, která mu byla svěřena. Nedejte se

Papež Benedikt XVI. před obrazem Božního Milosrdenství v Łagiewnikách

svést od těch, kteří chtějí stavět Krista proti církvi. Jen jedna je skála, na které je možno budovat dům. Tou skálou je Kristus. Jen jedna je skála, o kterou je možno všechno opřít. Tou skálou je ten, kterému Kristus řekl: *Ty jsi Petr, to je skála a na té skále zbuduji svou církev* (Mt 16,18). Vy mladí jste dobře poznali Petra našich časů, proto nezapomínejte, že ani ten Petr, který se dívá na naše setkání z okna Boha Ot-

ce, ani ten, který stojí před vámi, ani žádný následující nikdy nevystoupí proti vám ani proti budování trvalého domu na skále. Ba co víc, srdcem a oběma rukama vám bude pomáhat budovat život na Kristu a s Kristem.

Draží přátelé, když uvažujeme o Kristových slovech o skále jako patřičném základu pro dům, nemůžeme nepostřehnout, že poslední slovo je slovo naděje. Ježíš říká, že i když se rozlítily živly, ten dům nespadne, protože je pevně postaven na skále. V tom slovu je jakási neobvyklá důvěra v sílu základu, víra, která se neleká zkoušky, protože je potvrzena smrtí a zmrtvýchvstáním Krista. Je to víra, kterou po letech vyzná Petr ve svém listě: *Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní: Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán* (1 Petr 2,6). „Jistě nebude zklamán...“ Draží mladí přátelé, úlek před překážkou může někdy zmařit nejkrásnější touhy. Může ochromit vůli a odebrat víru, že existuje dům vybudovaný na skále. Může přimět, abychom uvěřili, že touha po domě je jen mladistvé toužení a nikoliv projekt pro život. Odpovězte na tento úlek spolu s Ježíšem: *Dům, který je zajištěn na skále, nepadne!* Odpovězte na pochybnosti spolu se svatým Petrem: Kdo věří v Krista, jistě nebude zklamán. Buďte svědky naděje, té naděje, která se nebojí budovat dům svého života, protože dobře ví, že se může spolehnout na základ, který nikdy nezklame. Na Ježíše Krista, našeho Pána.

KŘESŤANSKÁ TELEVIZE V ARABSKÉM SVĚTĚ

Vlivem křesťanského televizního programu SAT7 n (Nikósie, Kypr) se mnoho diváků v turecké oblasti obrátilo ke křesťanské víře. Bylo to oznámeno u příležitosti oslav 10. výročí zahájení vysílání. Pořad sleduje týdně 5–6 milionů diváků ve středozemní oblasti a v Perském zálivu. Minulý rok se na vysílač obrátilo telefonicky nebo písemně 40 000 diváků. Mnozí z nich sdělovali, že jim vysílání ukázalo cestu ke křesťanské víře.

PŘEDSEDA VLÁDY PRO RADIO MARIA

Polský ministerský předseda Kazimierz Marcinkiewicz se postavil za kontroverzní Radio Maria. Podle jeho názoru plní tento vysílač velmi zajímavou evangelizační misi. Posлуhači tohoto programu většinou volili jeho stranu. Bylo by obtížné oslovit tyto posluchače na jiných sdělovacích prostředcích. Polští biskupové se domnívají, že program Radia Maria je příliš nacionalistický.

POMOC ROZVOJOVÝM ZEMÍM VÁZNE

Jen pět evropských zemí plní závazek věnovat 0,7 % hrubého národního důchodu na pomoc rozvojovým zemím. Jsou to Holandsko, Dánsko, Švédsko, Luxemburg a Norsko. Kritizoval to kardinál Renato Martino, prezident Papežské rady pro spravedlnost a mír. Tento cíl byl přijat v OSN již v roce 1970 a byl znovu potvrzen za různých příležitostí. Podle kardinála máme zde co do činění s vážnou mravní povinností.

POUŤ BL. KARLA I. V MAĎARSKU

V Budapešti zavlály staré prapory C. K. monarchie. V hlavním městě Maďarska se konala mírová pouť, při které si účastníci připomněli posledního habsburského panovníka bl. Karla I. V průvodu do baziliky sv. Štěpána se objevili i husaři na koních. Pouti se účastnil syn císaře Otto Habsburk. Podle jeho vyjádření je památka Karla I. v Maďarsku velice živá. Maďarské farnosti projevují ustavičně velký zájem o ostatky svatého panovníka. Je to něco, co vůbec nečekal.

Bratři a sestry, dnes v krakovském parku Błonie znovu padla otázka ze Skutků apoštolů. Tentokrát je adresována nám všem: *Proč stojíte a hledíte do nebe?* V odpovědi na tuto otázku je obsažena základní pravda o životě a poslání každého člověka.

Ta otázka se týká dvou postojů, spojených se dvěma skutečnostmi, do kterých je vepsán osud člověka: pozemskou a nebeskou.

Nejdříve skutečnost pozemská: *Proč stojíte?* Proč stojíte na zemi? Odpovídáme: Stojíme na zemi, protože nás sem postavil Stvořitel jako ozdabu svého stvořitelského díla. Všemohoucí Bůh ve shodě se svým nevýstízným plánem lásky stvořil vesmír, vedl ho z nicoty. A když dokončil své dílo, povolal k bytí člověka – stvořil ho ke svému obrazu a podobnosti (srov. Gn 1,26–27). Obdařil ho důstojností Božího dítěte a nesmrtelností. Víme však, že člověk se zahubil, zneužil své svobody a řekl Bohu „ne“, odsoudil tím sám sebe k existenci, ve které se objevilo zlo, hřích, utrpení a smrt. Víme také, že sám Bůh se nesmířil s touto situací a vstoupil bezprostředně do dějin člověka a ony se staly dějinami spásy. „Stojíme na zemi“, tkvíme v ní svými kořeny, vyrůstáme z ní. Zde tvoříme dobro na rozsáhlých polích každodenního života, ve sféře materiální, ale také duchovní: ve vzájemných vztazích, v budování lidského společenství, v kultuře. Zde zakoušíme námahu poutníků, směřujících k cíli křivolakými cestami uprostřed váhání, napětí, nejistoty, ale s hlubokým vědomím, že dříve nebo později to putování dosáhne konce. A tehdy se zrodí úvaha: A to je všechno? Copak země, na které „stojíme“, je naším konečným určením?

V této souvislosti je třeba se zamyslet nad druhou částí otázky citované ve Skutcích apoštolů: *Proč hledíte do nebe?* Čteme,

že když se apoštolové pokoušeli obrátit pozornost Zmrtvýchvstalého na otázku návratu izraelského království, On se v jejich přítomnosti *vznesl vzhůru a oblak jim ho vzal z očí. A oni hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází* (Sk 1,9–10). Dívali se te-

Pavel II. při svých nezapomenutelných apoštolských cestách do vlasti. Setkával se s Božím lidem při liturgii téměř v každém koutě světa, ale není pochyb, že mše svatá na krakovské pláni byla pro něho pokaždé výjimečným zážitkem. Zde se v myšlenkách i srd-

ského, z daleké země, která se díky jemu stala pro všechny drahou zemí.

Na počátku druhého roku svého pontifikátu jsem přijel do Polska a do Krakova z potřeby srdce, abych putoval po stopách svého předchůdce. Toužil jsem nadýchat se vzduchem jeho vlasti. Toužil jsem podívat se na zemi, ve které se narodil a ve které dorůstal k přijetí neúnavné služby Kristu a všeobecné Církvi. Toužil jsem především

setkat se s živými lidmi, jeho rodáky, okusit vaši víru, ze které vyrostl, a ujistit se, zda v ní setrváváte. Chtěl jsem také z tohoto místa prosit Boha, aby ve vás zachoval dědictví víry, naděje a lásky, jaké zanechal světu a zvláště vám Jan Pavel II.

Zdravím srdečně všechny shromážděné na krakovské pláni, kam až sahá můj zrak, i ještě dále. Chtěl bych každému z vás stisknout ruku, pohledět do očí. Objímám srdcem všechny, kteří se účastní naší Eucharistie prostřednictvím rádia a televize. Zdravím celé Polsko! Zdravím děti a mládež, rodiny i osamocené osoby, nemocné a trpící na duchu i na těle, zbavené životní radosti. Zdravím všechny, kteří každodenní prací pomáhají blahu této země. Zdravím Poláky žijící za hranicemi vlasti na celém světě. (...)

Draží bratři a sestry, heslem mé cesty po stopách Jana Pavla II. po polské zemi jsou slova: „Zůstaňte silní ve víře!“ Výzva obsažená v těchto slovech je adresována vám všem, kteří tvoříte společenství Kristových učedníků. Je adresováno každému z nás. Víra je velice zvláštním úkonem člověka, který se uskutečňuje ve dvou rozměrech. Věřit znamená především uznávat za pravdu to, co náš rozum zcela neobsáhne. Je třeba přijmout to, co nám Bůh zjevuje o sobě, o nás samotných i o skutečnosti, která nás obklopuje, jak viditelné, tak neviditelné, nepředstavitelné. Tento akt přijetí zjevené

Mužové galilejští, proč stojíte a hledíte do nebe?

Homilie Benedikta XVI. v Krakově 28. 5. 2006

dy do nebe, protože doprovázeli zrakem vznášejícího se Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. Nevíme, zda si tehdy byli vědomi, že se před nimi vlastně otevíral nejskvělejší, nekonečný horizont, poslední cíl zemského putování člověka. Možná, že tomu porozuměli teprve tehdy, až byli osvětleni Duchem Svatým o Letnicích. Pro nás je však tato událost, která se stala před dvěma tisíci lety, čitelná. Jsme pozváni, abychom stáli na zemi a dívali se do nebe – abychom obrátili mysl a i srdce směrem k nevýstíznému tajemství Boha. Abychom se dívali směrem k Boží skutečnosti, ke které je člověk povolán od svého stvoření. V ní je skryt poslední smysl našeho života.

Draží bratři a sestry, s hlubokým vzrušením slavím dnes Eucharistii v krakovském parku Błonie, v místě, na kterém ji několikrát slavil Svatý otec Jan

cem vracel ke kořenům, k pramenům své víry a své služby v Církvi. Odtud viděl Krakov a celou církev. Při první pouti do Polska 10. června 1979 na závěr své homilie zde na pláni řekl s nostalgií: „Dovolte mi, než odejdu, podívat se na Krakov, na ten Krakov, ve kterém je mi drahý každý kámen a každá cihla – a odtud se podívat na Polsko...“ A při poslední mši svaté, kterou slavil na stejném místě 18. srpna 2002, řekl v homilii: „Jsem vděčný za pozvání do mého Krakova a za pohostinnost.“ Toužím učinit tato slova svými slovy a opakovat dnes: Děkuji vám z celého srdce „za pozvání do mého Krakova a za pohostinnost“. Krakov Karola Wojtyly a Krakov Jana Pavla II. je rovněž mým Krakovem! Je Krakovem, který je drahý srdci nesčíslné říše křesťanů na celém světě, kteří vědí, že Jan Pavel II. přišel na vatikánský pahorek z pahorku wawel-

Krakov, slavná mše svatá, hlavní oltář

pravdy rozšiřuje horizont našeho poznání a dovoluje nám nahlédnout do tajemství, do kterého je ponořena naše existence. Ale souhlas s takovým omezením možností našeho rozumu nebývá lehký. A zde se víra projevuje ve svém druhém rozměru: jako důvěra osobě – nikoli obyčejné osobě, ale Kristovi. Důležitější je to, co věříme, ale ještě důležitější je to, komu věříme.

Svatý Pavel k nám o tom promlouvá v dnes čteném úryvku svého listu k Efezanům. Bůh nám dal ducha moudrosti a on osvítil naše srdce, abychom pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví, a ukazuje se na nás věřících nesmírně velká moc působením jeho všemohoucnosti, s jakou vykonal díla v Kristu (srov. Ef 1,17–21). Věřit znamená uvěřit Bohu, svěřit mu svůj osud. Věřit znamená hluboký osobní svazek s naším Stvořitelem a Vykupitelem v moci Ducha Svatého, učinit tento svazek základem celého života.

Slyšeli jsme dnes Ježíšova slova: *Duch Svatý sestoupí na vás, dostanete moc a budeteými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země* (Sk 1,8). Ta slova dospěla před věky i na polskou zemi a stále představují výzvu pro všechny, kteří se hlásí k Ježíši Kristu a pro které je jeho záležitost tou nejdůležitější. Máme být svědky Ježíše žijícího v Církvi a v lidských srdcích. To on nás posílá. V den nanebevstoupení řekl apoštolům: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.* (...) Učedníci šli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znamením, která je provázela (Mk 16,15.20). Drazí bratři a sestry! Spolu s volbou Karola Wojtyly na stolec sv. Petra, aby sloužil celé Církvi, stala se vaše země místem zvláštního svědectví víry v Ježíše Krista. Vy sami jste byli povoláni, abyste vydávali svědectví před celým světem. Toto vaše povolání je nadále aktuál-

Krakov, slavná mše svatá, zástupy poutníků

ni a možná je ještě více aktuální od blažené smrti služebníka Božího. Kež světu neschází nikdy vaše svědectví!

Než se vrátím do Říma, abych pokračoval ve své službě, adresuji vám všem výzvu, která navazuje na slova vyslovená na tomto místě Janem Pavlem II. v roce 1979: „Musíte být silní, drazí bratři a sestry. Musíte být silní tou silou, kterou dává víra.

Musíte být silní silou víry. Musíte být věrní! Dnes je vám tato síla potřebnější než v kterékoliv jiné epoše dějin. Musíte být silní silou naděje, která přináší plnou radost života a nedovoluje zarmucovat Ducha Svatého. Musíte být silní silou lásky, která je silnější než smrt. (...) Musíte být silní (...) silou té víry, naděje a lásky uvědomělé, zralé, odpovědné, která nám pomáhá zahájit velký dialog s člověkem a světem naší dějinné etapy – dialog s člověkem a se svě-

tem, zakořeněný v dialogu se samotným Bohem – s Otcem skrze Syna v Duchu Svatém: dialog vykoupení“ (10. 6. 1979).

Rovněž já, Benedikt XVI., nástupce papeže Jana Pavla II. vás prosím:

- abyste stáli na zemi a dívali se do nebe – k Tomu, za nímž dva tisíce let směřuje jedno pokolení za druhým na naši zemi a nachází v něm poslední smysl existence;
- prosím vás, abyste – posilněni ve víře – angažovali se usilovně v upevňování jeho Království na zemi, Království dobra, spravedlnosti, solidarity a milosrdenství;
- prosím vás, abyste odvážně vydávali svědectví evangelia před dnešním světem a přinášeli naději ubohým, trpícím, opuštěným, zoufalým, kteří lační po svobodě, pravdě a pokoji;
- prosím vás, abyste prokazovali dobro bližnímu a pečovali o dobro společné, svědčili, že Bůh je láska;
- prosím vás konečně, abyste se o poklad víry dělili s jinými národy Evropy a světa, a dělili se také o památku vašeho rodáka, který jako nástupce sv. Petra to činil s neobyčejnou silou a účinností;
- prosím vás také, abyste ve svých modlitbách a obětech pamatovali na mne, tak jak jste pamatovali na mého předchůdce, abych splnil poslání, které mi Kristus svěřil.

PROVĚRKA AMERICKÝCH SEMINÁŘŮ JE U KONCE

Vatikánem nařízená prověrka všech seminářů USA se chýlí ke konci. Sdělil to biskup Edwin O'Brien, který byl pověřen vedením vizitace. Závěrečná zpráva by měla být předložena na podzim. Celkem 117 biskupů a církevních spolupracovníků se podílelo na prověrce 229 vysokých škol, konviktů a kněžských seminářů. Vizitace měla posoudit úroveň teologického vzdělávání, kázně a dodržování kritérií pro přijetí a připuštění ke kněžskému svěcení a likvidaci homosexuálních tendencí. Je to odpověď na rozsáhlé mravnostní skandály, které otrásl americkou církví v uplynulých letech.

POZOR NA SEKULARIZACI V ŘEHOVNÍCH SPOLEČNOSTECH

Papež Benedikt XVI. se 22. května sešel s 1500 představenými mužských a ženských řeholních řádů. Ve své promluvě je varoval před pronikáním světského ducha. „Sekularizovaná kultura pronikla i do srdce nemalého počtu řeholníků, kteří pokládají řeholní život za formu přístupu k modernímu světu. Vystavují se tak nebezpečí průměrnosti a konzumní mentality.“ Papež kladl velký důraz na správnou autoritu představených, kteří musí zůstat věrní duchu svého zakladatele. Jsou povoláni, aby své bratry a sestry podporovali a vedli, a nikoliv aby jim ulehčovali život. Počet řeholníků ve světě neustále klesá. Podle ročenky 2004 je v Církvi 770 000 řeholních sester, 138 000 řeholních kněží a 55 000 laických bratří.

MASOVÝ HROB Z POČÁTKU KŘESŤANSTVÍ

Ve východní části Říma byl objeven velký masový hrob z rané křesťanské doby. V katakombách pod kostelem sv. Petra a Marcelina objevili archeologové na 1000 mrtvol. Průzkum provádějí členové Papežské komise pro křesťanskou archeologii. Mrtví zde byli uloženi v nápadně velkém počtu a v poměrně krátké době, ale velice pečlivě.

PROROCTVÍ O HOLOKAUSTU

Studium deníku sestry Lucie vyneslo na světlo dosud nezveřejněné skutečnosti. Portugalské agentury citují z tohoto deníku místa, podle kterých Panna Maria zjevila fatimským dětem, že vypukne velká válka proti víře a proti Bohu a tato válka bude likvidovat židovství, ze kterého vzešel Ježíš Kristus.

POUHÝ PŘÍRODNÍ ÚKAZ?

Během modlitby, kterou vykonal papež Benedikt XVI. na místě koncentračního vyhlazovacího tábora v Osvětimi, ustala dešťová přeháňka a na obloze se objevila výrazná duha. Od konce potopy, kterou popisuje kniha Geneze, platí duha na obloze za symbol smíru a odpuštění (srov. Gn 9,11-17).

ÚČAST NA PAPEŽSKÉ NÁVŠTĚVĚ

S Benediktem XVI. se při jeho návštěvě Polska setkala více než 2,5 milionu obyvatel a více než 10 milionů sledovalo jeho pobyt v televizním přenosu. Uskutečnilo se 22 přímých přenosů a mimo to vysílaly televizní okruhy speciální „papežská studia“. Závěrečné mše v Krakově se účastnil téměř milion věřících a s nimi na 600 000 mladých, kteří na krakovské louce nocovali po večerním setkání s papežem při noční modlitbě, která trvala do 2 hodiny po půlnoci. Podél přejezdů vítalo papeže více než 400 000 obyvatel.

O bezpečnost se staralo 15 000 policistů, pyrotechniků, potápěčů a ostřelovačů a tisíce skautů. Na krakovské pláni bylo v provozu 7 polních nemocnic a 50 zdravotních středisek. Město zajistilo 16 000 parkovacích míst.

ZŮSTAŇTE PEVNÍ VE VÍŘE - pokračování ze str. 2

pevné víry, jeho lidskosti tak vnímavé a otevřené, jeho lásky pro krásu pravdy, jeho úcty k Madoně, jeho lásky k Církvi a především jeho povolání ke svatosti tkví v tomto městečku, kde přijal první vychování a formaci.

ny setkání s mládeží. Využil jsem této příležitosti, abych obnovil uprostřed polského lidu hlásání úžasné křesťanské pravdy o člověku, stvořeném a vykoupeném v Kristu; je to pravda, kterou Jan Pavel II. tolikrát důrazně hlásal

Papež Benedikt XVI. prochází branou koncentračního tábora v Osvětimi

Další místo drahé Janu Pavlu II. je katedrála na Wawelu v Krakově, místo, které je symbolem pro polský národ: v kryptě této katedrály slavil Karol Wojtyła svou první mši svatou.

Setkání s mládeží

Jiným překrásným zážitkem bylo setkání s mládeží, které se konalo v Krakově na velké pláni Błonie. Mládeži, která sem přišla ve velkém počtu, jsem svěřil symbolicky „Oheň Milosrdenství“, aby byli ve světě hlasateli Lásky a Božího Milosrdenství. Rozjímal jsem s nimi nad slovy evangelia o stavbě domu na skále (srov. Mt 7,24-27), která byla čtena i dnes na počátku této audience.

Velká závěrečná bohoslužba

Nad Božím slovem jsem se zastavil v rozjímání také v neděli dopoledne o slavnosti Nanebevstoupení v průběhu závěrečné celebrace mé návštěvy. Bylo to liturgické setkání, oživené mimořádnou účastí ve stejném parku jako první večer věnova-

tem, jaké tragicky evokuje pole vyhlazovacího tábora v Osvětimi a Březinkách.

v úsilí vyzvat všechny, aby byli silní ve víře, v naději a v lásce. Zůstaňte silní ve víře! To je odkaz, který jsem zanechal dětem milovaného Polska, a dodal jsem jim odvahy, aby zachovali věrnost Kristu a Církvi, aby v Evropě a ve světě nescházel přínos jejich svědectví pro evangelium. Všichni křesťané se musí cítit zavázáni, aby vydávali toto svědectví, aby se zabránilo tomu, že by lidstvo třetího tisíciletí mohlo ještě poznat hrůzy podobné

tem, jaké tragicky evokuje pole vyhlazovacího tábora v Osvětimi a Březinkách.

Memento místa hrůzy

Právě na tomto místě, tak smutně proslulém na celém světě, jsem chtěl setrvat před návratem do Říma. V táboře Auschwitz-Birkenau, jako v jiných podobných táborech, zahubil Hitler více než šest milionů Židů. V Auschwitz-Birkenau zemřelo také na 150 000 Poláků, desetitisíce mužů, žen jiných národností. Tváří v tvář hrůze Osvětimi není jiné odpovědi než Kristův Kříž: Láska, která sestoupila až na dno propasti zla, aby zachránila člověka u kořenů, kde jeho svoboda se může vzburit proti Bohu. Kéž dnešní lidstvo nezapomíná na Osvětim a jiné „továrny smrti“, v nichž se nacistický režim pokoušel vyhladit Boha, aby mohl zaujmout jeho místo! Kéž nepropadne pokušení rasistické nenávisti, která je počátkem nejhorších forem antisemitismu! Kéž se všichni lidé vrátí k poznání, že Bůh je Otec všech a všechny volá v Kristu, aby spolu budovali svět spravedlnosti, pravdy a pokoje! O to chceme prosit Pána na přímluvu Panny Marie dnes, kdy končíme měsíc máj a rozjímáme pilně a s láskou o její návštěvě u staré příbuzné Alžběty.

*Bollettino Vaticano 31. 5. 2006
Mezititulky redakce Světla*

Wadowice během návštěvy papeže Benedikta XVI.

Bud'te silní ve víře,

bylo heslo celé návštěvy papeže Benedikta XVI. v Polsku. Jako mnoho jiných cizích poutníků jsem cítil, že jsem v zemi, kde víra už silná je. Mnoho novinářů čekalo, že návštěva německého papeže už nebude taková jako návštěvy papeže Poláka, který se vrací domů mezi rodáky, kteří jsou na něj hrdí. Německý papež také rozdával ze širokého srdce pozornou lásku i odhaloval svůj nádherný vztah k Bohu, k Ježíši i jeho Matce, mluvil polsky a projevoval upřímnou úctu ke svému předchůdci, kterého skutečně miloval. Pokorně a odvážně navštívil i místa hlubokých a bolestných ran bývalých koncentračních táborů, protože Církev hříchy nezakrývá, nýbrž uzdravuje silou a mocí Božího milosrdenství. Nadšené přijetí papeže bylo jistě odpovědí na jeho lásku, ale především ukazovalo, že pro Poláky je to jednou papež, za nímž jdou proto, že je jejich hlavou, že je vede ke Kristu, že se v něm sekávají se samotným Kristem.

Bohatá výzdoba kolem cest mě nepřekvapila, počítal jsem s ní. Zaujalo mě však drahé auto, v němž jeli před námi dva mladí muži a přes celé zadní okno měli heslo papežské návštěvy: *Bud'te silní ve víře*. Na takovou reklamu od nás zvyklý nejsem. Podobné to bylo na ulicích města i v samotném programu setkání mládeže se Svatým otcem, či při slavné bohoslužbě a přípravě na ni. To nebyl jen zbožný folklor nebo atmosféra davu. Bylo tu možné vidět mnoho svědectví živé víry. Projevit víru či sdělit zkušenost duchovního života s Bohem bylo u mnohých téměř samozřejmé.

Přesto přichází papež, aby posiloval bratry a sestry ve víře. Ale on přichází i proto, aby se sám posilil jejich vírou. Dovede jejich víru vidět i pochválit, vyjádřit za ni vděčnost. Čím více si člověk uvědomuje velikost pokladu a čím více si ho vá-

ží, tím víc jej opatruje i využívá. Naopak, nezná-li jeho nesmírnou cenu, snadno o něj přijde, nebo dokonce odloží jako něco bezcenného. Moderátoři programu a animátoři bohoslužeb dovedli skvěle vtahovat do Božích tajemství a probouzet odpovědi srdce na Boží nabídky. Ano, to může být právě jeden z kořenů živé víry v tomto národě. Tady se k víře vychovává, tady se víra předává a dobře pěstuje.

Jasná Hora, slavnostní požehnání

U nás jsme zvyklí na tvrzení, že víra je dar od Boha a člověk ho nemůže jinému dát. Nebo se víra považuje za něco tak intimního, že je skoro neslušné ji projevovat. Vždyť, co by si řekli lidé? Nechceme být považováni za fanatiky. Musíme respektovat svobodu nevěřících. Jsme opatrní. Nebo se vymlouváme na nevěřící většinu kolem nás.

Mše svatá na Jasné Hoře

Ale není právě ta nevěřící většina dílem věřících, kteří nevyzařovali svou víru do okolí, nedovedli ji předávat a zanedbali výchovu víry?

Hudební či umělecký talent je člověku dán, ale musí se rozvíjet a vychovávat, jinak nevyzraje, ba dokonce zakrní. Talentovaní hledají dobré učitele a skutečné umělce, kteří jim pomohou rozvinout se a umělecky dozrát. Mám za to, že v naší zemi je třeba, abychom my věřící prožili své obrácení a nejprve uznali potřebu výchovy k víře i naší povinnost touto výchovou druhým posloužit a pak se to začali poctivě učit, jak to někdy uměly mnohé naše maminky, babičky i kněží.

Posilovat ve víře není totéž jako o víře poučovat, diskutovat, či k víře vybízet a napomínat k modlitbě nebo posílat do kostela. Druhé posílí naše zkušenost s Bohem, naše svědectví, že nejen Boha uznáváme, ale skutečně mu důvěřujeme. Druhé povzbudí příklad evangelijního jednání Ježíšových přátel, osobního vztahu a vytrvalé věrnosti. Když jsem nedávno při besedě s birmovanci vyzval k dotazům, první tazatel chtěl slyšet o mé zkušenosti s Bohem a s modlitbou. Poslouchali věru velmi pozorně.

Nevím, kdy papež přijede k nám. Ale zvolí-li stejné heslo své pouti, musíme hodně zabrat, aby při posilování Čechů ve víře se i on u nás mohl posílit vírou naší.

Jan Graubner

ZÁVĚR MĚSÍCE PANNY MARIE

Růžencové procesí a májová pobožnost u lurdské jeskyně ve vatikánských zahradách byly závěrečnou slavností mariánského měsíce. Papež Benedikt udělil věřícím u lurdské jeskyně své požehnání. Arcibiskup Angelo Comastri vedl modlitbu růžence a světelné procesí vatikánskými zahradami. Lurdskou jeskyni, která je napodobením poutního místa v Lurdech, dal postavit v roce 1902 papež Lev XIII. Jeskyně byla požehnána 3. června 1902.

PROTI DEMOGRAFICKÉ KRIZI

Ve svém poselství k účastníkům valného shromáždění Papežské akademie pro společenské vědy zdůraznil Benedikt XVI. nutnost zabývat se nepříznivým demografickým vývojem. Mezi účastníky panuje přesvědčení, že se na jedné straně zvýšil průměrný lidský věk, ale na druhé straně poklesla porodnost. Národy proto rychle stárnou a u mnohých z nich není dostatečně silná vrstva mladých lidí, nezbytná pro udržení síly obyvatelstva. To má závažné hospodářské i sociální následky. Jako odstraňující příklad může posloužit jedna japonská obec Ogama, kde už zbylo jen osm starších obyvatel. Ti se rozhodli svou obec prodat a opustit. Bude zde zřízena skládka odpadů. Všechny varianty dalšího vývoje v EU počítají s tím, že úmrtnost bude vyšší než porodnost. V roce 2050 připadnou na jednoho důchodce jen dva občané v produktivním věku. Počet obyvatel v EU klesne o 7 milionů, přičemž 40 milionů Evropanů bude vystřídáno asijskými přistěhovalci. Rovněž Rusko musí počítat s úbytkem 46 milionů obyvatel. V Mexiku stoupne za 50 let průměrný věk z 25 let na 42 let. Před několika desetiletími byly zde běžné rodiny se sedmi dětmi. Nyní klesl průměrný počet dětí v rodině na pouhé dvě.

Závažnými příznaky jsou hroučící se manželské vztahy, malý počet narozených dětí, mnoho dětí, které hynou v mateřském lůně, narůstající počet chudých, vykořeněná mládež, nezaměstnaní, násilí, atentáty, vloupání, zprávy o organizovaném zločinu, korupce, terorismus: příznaky hroučícího se řádu.

Obtíže narůstají a s nimi pocit ztráty bezpečí a jistoty. Lidé se snaží uniknout z této sklíčující reality, která se uhnízdila uprostřed blahobytné společnosti, únikem do světa shoppingu, cestování, wellnes- a fitness- aktivit. Jiní hledají útočiště v alkoholu a drogách a také v pracovním a konzumním stresu.

Dodejme: nepostihuje to všechny a ne v každé době. Ale těžko se někdo může vyhnout tomuto celkovému ladění. Klima vzájemného soužití se v posledních desetiletích podstatně změnilo. Kdo se dívá na filmy z minulých let, má před sebou něco jako zcela cizí svět.

Tím se nechci nijak zastávat starých dobrých časů. Jsou to chybné postoje a bludné nauky posledních staletí, které nyní prožíváme v netušené radikalitě a začínáme je velkoplošně pocítovat. To, co nyní prožíváme, je opuštění křesťanského řádu, na kterém spočívalo soužití v Evropě. Je to počátek nové doby podle propagovaných spásných učení, která přinesla své neblahé ovoce.

Filozof René Descartes formuloval program moderny již v první polovině 17. století. Jde o to poznat „síly a účinky ohně, vody, vzduchu, hvězd a jiných těles, která nás obklopují, abychom se stali pány přírody a mohli ji využívat ke všem účelům“. Neomezené přivlastnění, bezmezná moc použití, všechno zužitkovat, i člověka, kterého Descartes označil za „článek stroje“.

Zdá se, že tento projekt se zdařil, protože přesně to se dnes skutečně děje. Moc člověka naby-

la neslychaných rozměrů. Satelitní pozorování, atomová energie, nanotechnologie, vesmírné cesty, počítačová technologie, gigantické instrumentarium, které se průběžně rozšiřuje a zvyšuje mocenské možnosti člověka.

Ale kdo vlastně vládne? Říkájí nám, že lid, který se osmělil už od Francouzské revoluce. Tehdy formuloval Josef Sièyes hlavní aktéry velkého převra-

který tomuto dílu propůjčil velkolepý řád, který velká exploze bádání odhalila jen zcela periferně. Každý nový objev staví vědce před nová tajemství.

Z toho je však zcela zřejmé, že představa o nadvládě člověka nad přírodou je blud, protože velké zásahy do stvoření se začínají mstit. Množí se problémy životního prostředí na místní i globální úrovni. Přehnané

Jediná šance pro Evropu: Obnova víry v Ježíše Krista

Kdo sleduje zprávy v médiích a jde světem s otevřenými očima, nedá se unášet růžovým optimismem, ten má důvody k vážným starostem. Pod trpytným povrchem materialistického blahobytu se skrývá velká nouze.

tu: „Národ není podroben žádné ústavě, ona nemůže být, ona ani nesmí být... Národ může nějakým způsobem chtít, stačí, že to chce: Všechny formy jsou dobré a jeho vůle je vždy tím nejvyšším zákonem.“ Odvolává se tak na J. J. Rousseaua: „Všeobecná vůle je vždy oprávněná a směřuje k obecnému prospěchu.“ V ústavách čteme dnes článek: „Všechno právo vychází z lidu.“ Člověk je absolutní vládce.

Samozřejmě není to jednatel, kdo bere otěže do rukou. Moc lidu se uskutečňuje prostřednictvím více méně demokraticky legitimní elity. Zkoumat blíže, na koho je tato moc doopravdy delegována, není mým úkolem. Chci jen konstatovat, že naše myšlení je poznamenáno přesvědčením o absolutní suverenitě člověka. Vládne sám, sám určuje pravidla hry, nikomu není odpovědný, je sám mírou všech věcí.

Tento přístup by byl přijatelný, kdyby člověk byl skutečně pánem přírody, kdyby všechno sám stvořil a měl o všem stvořeném dokonalý přehled. Kdo zná plán složitěho výtvaru, může ho také přestavět. Ale v takové situaci se lidstvo nenachází. Je zařazeno do díla někoho Většího, do stvoření všemohoucího Otce,

lidské zásahy do přírody vyvolávají na naší planetě následky katastrofálních rozměrů. Ušetřím vás jejich výčtů.

Ještě hůře se projevují negativní důsledky nového řádu na společnosti a na člověku. Ani on nesnáší všechno, k čemu ho moderně normovaný život nutí. Není totiž vyměnitelnou součástí společenského stroje. Není možné mu ukládat libovolnou flexibilitu, možnost rozhodování, přízpůsobivost, mobilitu a stres. Dříve nebo později reaguje tělesnými nebo duševními problémy, depresemi, ztrátou zájmů, agresivitou vůči druhým i vůči sobě.

Evropa vykazuje všechny tyto symptomy. Hroučící se porodnost je zřetelným důkazem, že se potácíme v životním stylu, který se nevyplácí dále předávat.

Tím se dostáváme k jádru problému. V jedné své řeči o konci časů to Pán Ježíš pojmenoval takto: *A protože se rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska* (Mt 24,12). Hlavním motivem je bičující princip hospodářské konkurence. Mentalita „každý pro sebe“ a „zachraň se, kdo můžeš“ se rychle šíří. Zápolení o životní šance rozbíjí intimní prostor pro lidské soužití: žena proti muži, rodiče proti dítěti, mladí proti starým. Láska vychladla.

Východisko? Papež Benedikt XVI. ve své první encyklice na ně poukázal: *Deus caritas est – Bůh je láska*. Evropa umírá na převažující nedostatek lásky a přežije jen tehdy, když se znovu otevře pro Boha, který sám je Láska.

Jedná se o milosrdného a milujícího Boha, který se v Ježíši Kristu před 2000 lety stal člověkem, nikoliv o nějaké amatérsky vykonstruované božstvo. V Ježíši Kristu se rozhodne o všem. Na něm, jemuž Otec předal všechnu vládu, spočívá naše kultura. Jen on ji může obnovit.

To neznamena nějaké misijní tažení ohněm a mečem, ani převzetí moci klérem nebo zákonné nařízení cudnosti a řádu. Evropa potřebuje nové otevření pro působení Ducha Svatého, kterého Ježíš slíbil svým učedníkům. Obnova Evropy, záchrana Evropy závisí od obnovení víry křesťanů, od našeho obrácení, mého a tvého.

Dodejme, že to zní strašně zbožně a vágně. A přece tím se rozhoduje o všem. Ochotou co největšího počtu věřících vylít na vychladlý svět Boží lásku, a to den co den, hodinu po hodině, pokud možno v každém okamžiku, v co největším počtu setkání, v co největším počtu osobních plánů, v co největším počtu rozhodnutí.

Neplatí snad Ježíšova slova obci v Laodiceji zvláště dnes? *Tyrdíš: Jsem bohatý a nic mi neschází. Jenže nevíš, že právě jsi ubohý, politováníhodný, slepý a nahý. Proto ti radím: Kup si ode mne zlato v ohni očištěné, abys byl bohatý; kup si ode mne bílé šaty a obleč se, abys tu nestál nahý a nemusel se stydět. A kup si mast pro své oči, abys mohl vidět. Koho miluji, toho trestám a kárám. Buď tedy horlivý a dej se na pokání. Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mne* (Zj 3,16-20).

*Z Vision 2000 - 2/2006
přeložil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

komentáři a retrospektivními záběry z návštěv Jana Pavla II. Sledovanost těchto pořadů se přitom pohybovala v rozmezí od 10 do 80 milionů televizních diváků.

Aby to účastníci setkání s papězem Benediktem neměli nijak lehké a samozřejmé, museli snášet nepřízeň chladného a deštivého počasí, které však nijak neodradilo statisíce poutníků ani od nutnosti strávit noc na otevřené louce čekáním na setkání s Petrovým nástupcem. Zdálo se, že nástup na rozlehlou krakovskou pláň, která se neměří na metry, ale na kilometry, i její opuštění bylo už pro ně rutinní záležitostí, něco jako nacvičený manévr. Pro velkou část účastníků bylo iluzí, že by mohli vzácného hosta opravdu „vidět“. Přišli tedy především z přesvědčení opravdové víry, aby byli osobně součástí toho obrovského duchovního společenství Církve, kterého si nesmírně cení. Přišli v Krakově znovu na místo, které se už stalo místem takřka posvěceným sedminásobnou návštěvou Jana Pavla II. Zřejmě je tomu tak, že existují místa, se kterými se pojí zvláštní duchovní síla, že Bůh a podobně i jeho svatí si volí, kde chtějí být obzvláště uctíváni a kde hojněji než jinde udělují své milosti. Při návštěvě Karola Wojtyly před devíti roky vládli v Polsku postkomunisté. Benedikta XVI. již vítali v osobách prezidenta a ministerského předsedy praktikující katolíci, kteří z jeho rukou při varšavské liturgii přijali Eucharistii. Není to samozřejmé a tím více je to povzbuzující, že i v dnešní Evropě máme stále zemi, která si do svého čela vybrala praktikující katolické křesťany. Něco takového je pro nás zatím úplnou utopií.

Přesto však tato výrazná a aktivní většina katolíků v sousední zemi není pro nás důvodem nějakého závistivého smutku, nýbrž oprávněné radosti. Katolická církev je jediná instituce na světě, která se může vykázat opravdo-

vým internacionalismem. Polští katolíci jsou velkým povzbuzením a nadějí i pro nás všechny, protože jsou to naši bratři a sestry ve víře, jaké Evropa velice potřebuje, aby byli pro ni živým dokladem, že společnost, která žije křesťanským duchem, není a nikdy nebude minulostí. Jde však ještě o mnohem více než o nějaké společenské povědomí a příklad. Největším požehnáním pro nás a pro Evropu je skutečnost, že je tu země, odkud se valí proudy milostí jako plod obzvláště četných eucharistických obětí, soustředěných modliteb, adorací a obětí.

Polský národ se ovšem podstatně liší od našeho také v jiné věci. Nejslavnější chvíle svých dějin na rozdíl od nás nerozlučně spojuje s vysoce pozitivní spoluúčastí katolické církve. My se naopak nejvíce holedbáme některými historickými „vrcholy“, které nám ve skutečnosti nijak neslouží ke cti. Kdo ví, jak dlouho to bude ještě trvat, než pochopíme, že to, co nás nejvíce poškodilo, byl náš aktivní podíl a koketování se západním rozkošem v církvi. Ani dobro (*bonum*), ani zlo (*malum*) se z dějin neztrácí, ale svým způsobem kumuluje a trvá z pokolení na pokolení buď to jako pokračující *benedictio* - dobrořečení neboli požehnání, nebo naopak jako *maledictio* - zlořečení. V latinském slově *male - špatně* je obsažen také význam „nešťastně“, „k záhubě“. Neplatí to výstižně pro směr, kterým vykročil náš kontinent?

Evropa, která leží mezi Polskem a Holandskem, se bohužel spíše podle východního vzoru jednostranně a „špatně“ orientuje podle onoho západního, zaslepeně hromadí hřích na hřích a svolává na sebe nikoliv *benedictio*, ale *maledictio*. Kdo si ještě připouští, že dnes sklízíme plody, které byly zasety před stáletími? Je to trvalé ovoce dávného rozkolu. „Ratolest, která nezůstane ve mně, nemůže nést dobré ovoce,“ řekl Pán a jeho

slovo platí. Ze „špatné“ ratolesti se slepota šíří jako infekce po celém kontinentu. Jak dlouho to bude trvat, než se nejnovější „politický“ požadavek holandského hnutí na legalizaci pedofilů stane programem pro evropský parlament jako další upřesnění pojmu „tolerance“ a „rovnoprávnosti“, tak jak tomu bylo u homosexuálních svazků? Která zvrácenost pak ještě zůstane zvráceností? Jakmile člověk odvrhne právoplatnou Boží autoritu, není zde už žádná mez, u které by se zastavil, ale bude sestupovat zaslepeně až na dno propasti vlastního *maledictio*. Cesta současně požitkářské civilizace je tak jen další slepou ulicí lidstva, podobně jako jí byla nacistická civilizace smrti se svou „eutanazií“ postižených, rasovou diskriminací a vyhazovacími tábory nebo civilizace komunistická s povinným materialismem pro všechny a s gulagy pro třídní nepřátele.

Ze současné evropské slepé cesty je nutno se co nejdříve vrátit. Proto bylo víc než symbolické, že na pouti Benedikta XVI. Polskem byla ona závažná zastavení: v Auschwitzu i Łagiewnikách. Boží Milosrdenství se stalo proto tak aktuální, protože nechává stále otevřenou cestu k obrácení. Z Polska přicházející poselství o Božím milosrdenství je organickým pokračováním těch poselství z jihozápadu Evropy, která již od poloviny 19. století naléhavě vyzývají k pokání a obrácení a která bohužel nebyla vyslyšena a využita v té míře, v jaké Bůh očekával. Naši hluchotou a slepotou měly pak otrást světové války, ale bohužel ani to se nestalo. Předmětem skutečného obrácení musí být odvrácení od samotného kořene špatného a zaslepeného způsobu života, od onoho nebezpečného způsobu myšlení, jaký zahájila reformace: od zásad „jedině víra“, „jedině milost“ a „jedině Písmo“ se posunulo krok za krokem myšlení „filozofů“ až k zásadě „jedině rozum“ a nakonec k pyšnému sebevědomí „jedině

JÁ“, které si osvojil tak suverénně i evropský parlament. Když však *slepý slepého vede*, kam jinam mohou dojít, než že padnou do jámy. Bůh nám svým slovem i na svých svatých jasně ukazuje, jak si představuje skutečnou jednotu křesťanů a jednotu lidstva: jako obrácení a návrat. Marnotratný syn došel odpuštění, když uposlechl neodolatelnou touhu vrátit se **zpět do otcova domu**. Nestačilo, aby ze svého vlastního přibytku, který si zřídil někde jinde, prostě navázal dialog s otcem, kterého opustil. V Benediktově zastávce v Osvětimi jde o mnohem více než o smíření dvou národů nebo ukončení antisemitismu. Jde především o smíření lidstva s Bohem pokáním a návratem do Otcova domu. Jak výmluvné a směřodané je v tom směru poselství blahoslavené Marie Alžběty! Alžběta není patronkou kompromisu nebo dohody. Pod přímým a výslovným vedením Pána a Duchu Svatého došla klikatými a strmými cestami až k tomu jedinému pravému cíli: **do lůna katolické církve** a pak obětuje Bohu sama sebe, aby ke stejnému cíli přivedl celý její národ. To je také dílo svaté Brigity, patronky Evropy. Proč hledat jiné cesty k návratu a k jednotě? Příznačné je, co sehrálo v obrácení blahoslavené Marie Alžběty rozhodující roli. Byly to dvě skutečnosti, které jí nejdříve nejvíce vadily a nakonec nejvíce pomohly: **Matka Boží Panna Maria a Nejsvětější Eucharistie**. Proč jí nejdříve tak vadily? Protože nejvíce vadí Nepříteli Církve a pravé jednoty. Jsou to přesně ty dva sloupy, které Bůh zjevil sv. Janu Boskovi jako poslední záchranu Církve. Svátostné požehnání - *benedictio*, které vykonal Benedikt XVI. u Černé Madony na Jasně Hoře, nebylo proto adresováno jen shromážděným věřícím, ale celé Evropě a celé Církvi, jako pádná zbraň proti *maledictio*, které tak nešťastně hromadíme ve své slepotě. Pomáhejme mu šířit toto *benedictio* úspěšně z Východu na Západ.

-red-

Výzvy fatimského poselství (60)

V modlitbě, kterou nás Paní naučila, abychom se ji modlili na konci každého desátku růžence, nás vede k tomu, abychom prosili Boha, aby přivedl všechny duše do nebe: „...přived' do nebe všechny duše.“

A když se děti ptaly, zda také ony přijdou do nebe, Paní odpověděla, že ano: také ony přijdou do nebe! Tak existence nebe je jistá: nebe existuje!

Velkou starostí Boha a Naší Paní je, aby lidé byli spaseni a přišli do nebe; jelikož nebe je příbytek, který Bůh připravil pro věčný život, nikdy tam nedojdeme, nejdeme-li po cestě do nebe. Podle toho, co víme, jsou tam dva lidé s tělem a duší – Ježíš Kristus a Nejsvětější Panna

Maria, jeho a naše Matka; tam přicházejí všechny duše, které mají to štěstí, že odcházejí z tohoto světa ve stavu milosti, neboli bez smrtelného hříchu.

V den vzkříšení těla se všechny duše opět spojí se svými těly, aby je přivedly k účasti na věčném štěstí či věčném neštěstí – podle toho, jak si to zasloužily v čase, kdy společně putovaly po zemi. Říká nám to Ježíš Kristus, který bude tehdy soudcem: „*Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdaril ho mocí konat soud, protože je Synem člověka. Neďte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříše-*

ni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení“ (Jan 5,26–29).

Kdyby nás Bůh stvořil jen k tomu, abychom žili těch pár dní či let, které zde strávíme uprostřed práce, bolesti a soužení, jež musíme všichni více či méně snášet, tehdy bychom mohli říci, že náš život nemá smysl, neboť velmi rychle skončí v prachu země, z níž jsme byli vzati. Bůh ve své velikosti musel mít vznešenější cíle a jeho láska se s tímto nemohla spokojit. My jsme první dílo jeho lásky, protože nás stvořil, aby nám dal účast na nesmírnosti svého života.

Náš život začal ve chvíli početí a rozvíjí se v čase na cestě

do věčnosti, kde zůstane trvalý. Dokud žijeme na zemi, jsme poutníky na cestě do nebe, jestliže kráčíme po cestě, kterou nám vyznačil Bůh. Toto je nejdůležitější v našem životě: chovat se tak, abychom si zasloužili, až odejdeme z tohoto světa, a na konci časů uslyšet z úst Ježíše Krista tato útěšná slova: „*Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa*“ (Mt 25,34).

Proto nám poselství hovoří o nebi a vyzývá nás, abychom kráčeli po cestě, která vede do nebe.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Arcidiecézní muzeum v Olomouci bylo slavnostně otevřeno 1. června 2006

Umělecké předměty mapující staletí duchovní kultury na Moravě a jejich umístění v jedinečných prostorách někdejšího Přemyslovského hradu. Muzeum, jedinečné ve střední a východní Evropě, představí ve stálé expozici kolem tří stovek exponátů a další stovku nabídnou první krátkodobá výstava. Stálá expozice Arcidiecézního muzea je sestavena ve dvou základních okruzích, z nichž první, nazvaný **Umění olomoucké diecéze**, je koncipován chronologicky a zahrnuje všechny umělecké obory. Počátek se odvíjí od románského umění a aktivit biskupa Jindřicha Zdíka (1126–1150), přes prezentaci raně gotických památek, umění vrcholné gotiky lucemburské éry s jeho vyvrcholením v krásném slohu. Pozdně gotické práce seznamují s vlivy nizozemského realismu a monumentální tvorbou počátku 16. století, stejně jako se specifickým fenoménem historismu 17. století navazujícím na tradici gotiky. Od umění manýrismu přechází

expozice k ranému, vrcholnému a pozdnímu baroku a ke sklonku 18. století. V dalším expozičním okruhu nazvaném **Sběratelství olomouckých biskupů** je představena obrazová kolekce zahrnující významná díla italské, nizozemské i středoevropské proveniencce. Původ sbírky sahá do 17. století a tvoří jednu z nejkvalitnějších středoevropských kolekcí starého malířství. Další stránku arcibiskupského sběratelství naznačují soubory slonovinových řezeb a numismatických památek. Expozici doplňují navazující tematické celky. Speciální prostoro

Kabinetu textilu a trezorové **Klenotnice** představují unikátní výběr liturgických textilií a zlatnických předmětů z období gotiky až baroka. Archeologické nálezy podchycují bezmála šest tisíc let osídlení Olomoucka a význam lokality ve velkomoravské době. Představena je rovněž samotná instituce arcibiskupství, osobnosti jednotlivých biskupů a arcibiskupů jako významných iniciátorů kulturních aktivit v rámci celé diecéze. Zvláštní místo je věnováno i významným kapitolám z hudebních dějin diecéze s důrazem na mecenát olo-

mouckých biskupů a arcibiskupů. Prostor kaple sv. Barbory seznamuje prostřednictvím liturgických předmětů s principy bohoslužebné praxe a jejího symbolického jazyka v kontextu církevního roku. Lektori muzea připravují pro zájemce v prvních dnech po otevření komentované prohlídky a pro žáky základních škol řadu vzdělávacích aktivit, které jim pomůžou zbavit se ostychu před vystaveným uměním.

Jedinečná prezentace francouzského středověkého umění bude **první krátkodobou výstavou** v nově otevřeném Arcidiecézním muzeu Olomouc. Vůbec poprvé prostřednictvím více než stovky vystavených exponátů uceleně představí duchovní i světské předměty francouzského původu z 9.–16. století, které jsou umístěny v galeriích, církevních, ale i v soukromých sbírkách na českém území. Výstava potrvá dva měsíce **od začátku června do konce července**. Záštitu nad ní převzal francouzský velvyslanec v České republice Jöel De Zorzi.

*Mgr. Pavel Vysloužil
tiskový mluvčí Arcidiecézního
muzea Olomouc*

Hledáš své životní povolání? Sestry Karmelitánky zvou děvčata od 18 do 30 let na exercicie, které se uskuteční ve dnech od 10. do 14. 7. 2006 v klášteře ve Štíplě. Pokud by někdo měl zájem, ať se co nejdříve zkontaktuje buď telefonicky na č. 577 914 262 nebo písemně na adresu: Klášter Sester Karmelitánek, „Institut Naší Paní z Karmelu“, Mariánské nám. 56, 763 14 Zlín-Štípa.

Římskokatolická farnost Sázava vás zve na **SVATOPROKOPSKOU POUŤ**
Úterý 4. července 2006: 8.30 hod. – pouť kolínského vikariátu; 10.00 hod. – kněžská pouť, hlavní celebrant P. Antonín Doležal, probošt Vyšehradské kapituly ● **Sobota 8. července 2006:** 17.00 hod. – křížová cesta v „Prokopově brázdě“; 22.00 hod. – výstav Nejsv. Svátosti, celonoční adorace v kryptě kostela ● **Neděle 9. července 2006:** 9.00 hod. – zakončení adorace, svátostné požehnání; 10.30 hod. – slavná mše sv., celebruje pražský světitel biskup Mons. Karel Herbst, SDB.

KŘEŠŤANSKÁ „ON-DEMAND“ TELEVIZE (tedy s programem na vyžádání, Televize – Multimediální Internetová Samoobsluha) www.TV-MIS.cz dostala v těchto dnech zcela nový vzhled a nové funkce. Navíc je nyní (pro snadnější zapamatování a nařukání adresy) dostupná i na www.tv.m.cz (v odkazech ale, prosím, uvádějte dále kompletní adresu www.TV-MIS.cz).

Přibyl větší počet nových videotitulů, mimo jiné: **Velehrad 2005** (tradiční pěší pouť, netradiční průvodce...) 50 min. ● **Pojďte s námi** (klip o každoroční pěší pouti na Velehrad) ● **Slunce, víno, diecéze** (klip o Brněnské diecézi a DCŽM) 5.0 min. ● **Audiosérie Případ Babice** (dokument o vraždách – i justičních – a procesech v r. 1951) 260 min. ● **Strášíla a pidižvíci** (pohádková divadelní hra pro malé i velké) 77 min. ● **Lidové misie ve farnosti Rad. Svratka...** (dokument o průběhu misii) 121 min. ● **O svátostech, zejména o sv. smíření*** (plné misijní promluvy P. Jindřicha Bartoše) 23 min. ● **Audio Jak mě zatýkali** (vzpomínky P. Jana Podveského, odsouzeného v „případu Babice“) 62 min. ● **Audio Chválim Tebe** (CD s 13 křesťanskými písněmi) 52 min. ● **Audio Jenom Bůh** (CD s 16 křesťanskými písněmi) 55 min.

Děkujeme za to, že tuto informaci předáte i dalším. Rovněž uvítáme i Vaše příspěvky do programu (video i audio, cokoliv zajímavého). Může jít i o něco, co má význam spíše jen pro Vaši oblast (máme program MIS 4 – lokální).

„Hospodine, vždyť nejsem lepší než moji otcové...“ (1 Král 19,4)

V duchu těchto slov proroka Eliáše bychom rádi uspořádali **MODLITEBNÍ PUTOVÁNÍ ČESKOU KANADOU**, zvláště misty, svědčícími o životních osudech zdejších obyvatel, a její krásnou přírodou. Svě poznávání chceme spojit s modlitbou za generace předcházející i nynější a prožít tak celé putování jako pouť a svou duchovní obnovu.

Kdy a kde? Začátek v úterý 15. 8. ve 12.30 hodin v klášteře v Kostelním Vydří. Zakončení opět v Kostelním Vydří v neděli 20. 8. mší svatou v 8.00 hodin.

Koho by se to mohlo týkat? Mladých lidí od 16 do 30 let, kteří mají odpovídající zájem o duchovní stránku programu a také potřebnou fyzickou (předpokládáme 20–25 km chůze denně; bez zavazadel).

Na kolik to vyjde? 950 Kč na osobu a celou pouť (v ceně je ubytování, celodenní jídlo, ...)

A kdo za tím stojí (a komu se můžete přihlásit)? Benedikt a bratři a sestry z Kostelního Vydří spolu s dalšími. Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice; e-mail: kostelni.vydri@karmel.cz; tel. 384 420 119.

CENTRUM NADĚJE A POMOCI POŘADÁ: Prázdninové kurzy pro dívky ve věku 13–18 let s názvem **„BYT SAMA SEBOU“**. Témata jednotlivých setkání jsou osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislost, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa. **Kurzy probíhají v termínech:** 3.–7. 7.; 10.–14. 7.; 17.–21. 7.; 24.–28. 7.; 31. 7.–4. 8.; 7.–11. 8.; 14.–18. 8.; 21.–25. 8. Vždy od 9.00 do 13.00 v klubovně CENAPu. Objednávky na tel. 543 254 891, 543 331 472. Předporodní kurzy **Zdravé rodičovství**, ve kterých se můžete dozvědět vše potřebné o těhotenství, porodu (teoretická i praktická příprava), o miminku z období před i po porodu, důležité věci o kojení a taky o zavádění prvních příkrmů.

● Plavání pro těhotné v bazénu s mořskou vodou, vždy v pátek v 18 hod.
● Cvičení v těhotenství v úterý 16.30 a 18 hod. a ve čtvrtek v 15 hod.
● Cvičení po porodu probíhá ve středu v 10 hod. a v pátek v 16.30 hod.
● Speciální setkání pro nastávající rodiče vícerčat „Čekáme dvojčata a kojení dvojčat“. Objednávky na tel. 543 331 470.

Pro snoubence a novomanžele diskusní setkání **„Povídání o manželství“**, kde se účastníci dozví více o připravenosti na manželství, o jeho významu, o partnerské komunikaci, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či časem. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry. Objednávky na tel. 543 254 891, 543 331 471.

Bližší informace a přihlášky je možné získat na adrese: CENAP – Centrum naděje a pomoci, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 18. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 17,22–24

Ž 92(91),2–3.13–14.15–16

Odp.: 2a (*Dobře je chválit Hospodina.*)

2. čt.: 2 Kor 5,6–10

Ev.: Mk 4,26–34

Slovo na den: Hořčičné zrnko.

Pondělí 19. 6. – nez. pam. sv. Jana

Nepomuckého Neumanna nebo

sv. Romualda

(v českobudějovické diecézi: památka

sv. Jana Nep. Neumanna)

1. čt.: 1 Král 21,1–16

Ž 5,2–3.5–6.7

Odp.: 2b (*Hospodine, všimni si mého nářku!*)

Ev.: Mt 5,38–42

Slovo na den: Spíše naopak.

Úterý 20. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,17–29

Ž 51(50),3–4.5–6a.11+16

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhrěšili.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Slovo na den: Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co tím děláte zvláštního?

Středa 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Král 2,1.6–14

Ž 31(30),20.21.24

Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí,*

všichni, kdo spoléháte na Hospodina.)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Slovo na den: Otec vidí i to, co je skryté.

Čtvrtek 22. 6. – nez. pam. sv. Paulína Nolán-

ského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: Sir 48,1–15

Ž 97(96),1–2.3–4.5–6.7

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví,*

v Hospodinu!)

Ev.: Mt 6,7–15

Slovo na den: Nebud'te povídaví.

Pátek 23. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce

Ježíšova

1. čt.: Oz 11,1.3–4.8c–9

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

2. čt.: Ef 3,8–12.14–19

Ev.: Jan 19,31–37

Slovo na den: Hledět na toho, kterého probodli.

Sobota 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana

Křtitele

1. čt.: Iz 49,1–6

Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15

Odp.: 14a (*Chválim tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22–26

Ev.: Lk 1,57–66.80

Slovo na den: Uvolnila se mu ústa i jazyk, mluvil a chválil Boha.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	18. 6.	19. 6.	20. 6.	21. 6.	22. 6.	23. 6.	24. 6.
Antifona	1028	1044	1060	1754	1091	772	1396
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1755	1091	772	1396
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	773	1397
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1756	1095	773	1397
Antifona k Zach. kantiku	700	1276	1065	1780	1095	774	1397
Prosby	1033	1049	1065	1757	1095	774	1398
Záv. modlitba	700	1276	1065	1392	1393	774	1398
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1264	1264
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	775	1398
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1265	1265
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	775	1399
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	774	1398
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1760	768	1400
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	769	1400
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	769	1761
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1763	771	1400
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1059	1074	1780	771	1401
Prosby	1028	1043	1059	1074	1764	771	1401
Záv. modlitba	700	700	1276	1075	1392	774	1398
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242

NOVINKY

SLOVO JAKO ZRNO A KVAS - CYKLUS C

P. ICLic. Jan Daněk

Promluvy na neděle a svátky.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 152 stran, 169 Kč

Již dříve vyšlo a stále je ještě k dostání:

SLOVO JAKO ZRNO A KVAS - CYKLUS B

P. ICLic. Jan Daněk

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 158 stran, 178 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JEREMJÁŠ

Franz Werfel

Životní příběh starozákonního proroka Jeremiáše byl a stále zůstává také naléhavým varováním před všemi podobami osobního a společenského násilí. Tak jeh chápal i slavný pražský rodák Franz Werfel (1890–1945) ve svém románu o těžké úloze této velké biblické postavy. Román vznikl pod vlivem tíživých událostí v Německu roku 1936, a to

umocňovalo působnost dávného Jeremiášova posláni. Ve Werfelově pohledu se tak postava babylonského krále Nabukadnezara stávala snadno srovnatelnou s osobou Adolfa Hitlera, utrpení proroka Jeremiáše s utrpením Židů, či zničení Jeruzaléma a jeho chrámu roku 586 př. Kr. s apokalyptickým obrazem budoucnosti Evropy ohrožené nacismem. I dnes si vynikající Werfelovo dílo zachovává svou aktuálnost. Vždyť totalitní myšlení nijak nevytizelo ze světového dění, jen jeho metody mění svou tvář. Druhé vydání.

Vyšehrad, váz., přebal, 129x196 mm, 510 stran, 348 Kč

MANŽELSTVÍ, PO JAKÉM JSTE VŽDYCKY TOUŽILI

Gary Chapman

Autor, zkušený manželský poradce, ve své práci shrnuje řadu poznatků, které získal během své dosavadní poradenské praxe. Zamýšlí se nad tím, proč manželské štěstí nepřichází automaticky, a všímá si nervových bodů partnerského soužití: nerealistická očekávání od životního partnera, zvýšený tlak na změnu toho druhého, špatné přístupy ve vzájemné komunikaci, rozdělení práce a zodpovědnosti, vztah k rodičům, sexuální soužití, vztah k penězům.

Návrat domů, brož., A5, 114 stran, 144 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.